

ÎNCHEIERE

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat întreprinderea cu capital străin „EsețEx” societate cu răspundere limitată, reprezentată de avocatul Isai Chibac, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea cu capital străin „EsețEx” societate cu răspundere limitată împotriva societății cu răspundere limitată „Molsalvia” cu privire la constatarea faptului existenței relațiilor de suprafață și servitute,

împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a admis apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Molsalvia”, reprezentată de avocatul Leonid Popescu, s-a casat hotărârea din 26 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de întreprinderea cu capital străin „EsețEx” societate cu răspundere limitată,

constată:

La 03 martie 2018, întreprinderea cu capital străin „EsețEx” societate cu răspundere limitată (în continuare ÎCS „EsețEx” SRL) a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Molsalvia” (în continuare SRL „Molsalvia”) cu privire la constatarea faptului existenței relațiilor de suprafață și servitute.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 10 aprilie 2015, ÎCS „EsețEx” SRL și SA „Mane” (Elveția) au încheiat Acordul de intenții, cu perspectiva unei anumite colaborări și înstrăinării în folosul SA „Mane” a unei părți din activele ÎCS „EsețEx” SRL destinate procesului tehnologic de extracție.

La 15 octombrie 2015, ÎCS „EsețEx” SRL a fondat SRL „Molsalvia” și a introdus în capitalul statutar al societății nou create o parte din bunurile imobile și mijloace tehnice proprii din complexul uzinei de prelucrare a culturii etero-uleiginoase din satul Alexandrești, raionul Rîșcani, aflate pe terenul cu numărul cadastral xxxxx cu suprafața de 3,2608 ha, precum și din complexul uzinei de prelucrare a culturilor etero-uleiginoase din satul Pervomaisc, raionul Căușeni, aflate pe terenul cu numărul cadastral xxxxx, cu suprafața de 3,5427 ha.

Ulterior, 100 % cotă-parte de asociere din SRL „Molsalvia” a fost înstrăinată SA „Mane” (Elveția), iar întru executarea acordului de intenții din 10 aprilie 2015

între ÎCS „EseñEx” SRL și SRL „Molsalvia” au fost stabilite relații contractuale noi.

Respectiv, ÎCS „EseñEx” SRL are stabilite relații juridice cu SRL „Molsalvia”, în baza contractului nr. LS-01 din 01 ianuarie 2016 privind locațiunea spațiilor de producere, contractului nr. 04-08 din 01 august 2015 privind organizarea și executarea lucrărilor de creștere a salviei, precum și contractelor de subarendă a terenurilor agricole nr. 1/1, 1/2, 2/1 și 2/2 din 01 august 2015.

Totodată, având în vedere că ÎCS „EseñEx” SRL nu intenționa să se retragă de pe piața respectivă, precum și nu dorea să fie absorbită de către SA „Mane”, ci prin Acordul de intenții din 10 aprilie 2015 și-a propus să colaboreze cu SRL „Molsalvia” și în esență cu SA „Mane”, pe terenul înstrăinat din satul Alexandrești, raionul Rîșcani, au rămas amplasate bunuri mobile, utilaje de producere industrială, alte active, precum și bunuri imobile cu numerele cadastrale xxxxx, deținute de către ÎCS „EseñEx” SRL cu titlu de proprietate.

Deopotrivă, pe terenul înstrăinat amplasat în satul Pervomaisc, raionul Căușeni au rămas amplasate bunuri mobile, utilaje de producere industrială, alte active, precum și bunuri imobile cu numerele cadastrale xxxxx, deținute de către ÎCS „EseñEx” SRL cu titlu de proprietate.

Astfel, ÎCS „EseñEx” SRL drept proprietar al construcțiilor și utilajelor descrise supra, își desfășoară procesele tehnologice de producere pe terenurile ce aparțin SRL „Molsalvia” și care îi creează impedimente în activitatea sa.

Prin urmare, reclamanta a opinat că situația creată impune necesitatea de a constitui dreptul contractual de suprafață asupra terenului de sub bunurile imobile (construcții), utilaje de producere industrială, precum și dreptul de servitute a căilor de acces, necesare pentru a-i permite ÎCS „EseñEx” SRL să desfășoare și în continuare activități la locul de aflare a mijloacelor sale de producere și transport.

Așa, întru soluționarea pe cale amiabilă a disensiunii create, în data de 15 ianuarie 2018, ÎCS „EseñEx” SRL a prezentat reprezentantului SRL „Molsalvia” proiectul contractului de construire a dreptului de suprafață și a dreptului de servitute asupra terenului cu numărul cadastral xxxxx din satul Alexandrești, raionul Rîșcani.

Prin răspunsul din 29 ianuarie 2018, SRL „Molsalvia” a comunicat *inter alia* că apreciază drept prematur de a semna astfel de contracte, contractarea relațiilor de suprafață și servitute fiind condiționată prin achitarea datoriilor litigioase, dar și semnarea unui contract de locațiune, fără condiții clar stabilite.

Reclamanta consideră că intențiile SRL „Molsalvia” sunt de a tergiversa soluționarea acestor chestiuni și o eventuală intimidare și presare a ÎCS „EseñEx” SRL pentru a fi mai flexibilă în tratative. Deși ÎCS „EseñEx” SRL acceptă oricând participarea la oricare gen de tratative, totuși întru asigurarea soluționării cât mai eficiente și rezonabilă a problemelor cu SRL „Molsalvia”, este justificată să-și apere drepturile și interesele legale pe cale judiciară.

În această ordine de idei, reclamanta ÎCS „EseñEx” SRL a solicitat admiterea acțiunii; constatarea existenței relațiilor de suprafață și servitute între ÎCS „EseñEx” SRL și SRL „Molsalvia” asupra terenului cu numărul cadastral xxxxx din satul Alexandrești, raionul Rîșcani, precum și terenului cu numărul cadastral xxxxx din satul Pervomaisc, raionul Căușeni; și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 26 iunie 2018 a Judecătoria Drochia, sediul Rîșcani, s-a admis acțiunea depusă de ÎCS „EseñEx” SRL; s-a constatat existența relațiilor de suprafață și servitute între ÎCS „EseñEx” SRL și SRL „Molsalvia” cu referire la terenul cu numărul cadastral xxxxx din satul Alexandrești, raionul Rîșcani,

precum și terenul cu numărul cadastral xxxxx din satul Pervomaisc, raionul Căușeni (f.d. 76, 80-83 recto-verso).

În consolidarea soluției sale, prima instanță a reținut că, prin prisma art. 428 alin. (1) și (2), art. 429 alin. (1), art. 430 alin. (3), art. 434, art. 436 alin. (1), art. 437 alin. (1) și (2), art. 443 și art. 444 din Codul civil ÎCS „EsentEx” SRL este îndreptățit de a invoca dreptul de suprafață și servitute asupra terenurilor ce aparțin cu drept de proprietate SRL „Molsalvia”, deoarece pe acestea sunt amplasate construcțiile și utilajele proprietate a ÎCS „EsentEx” SRL în care, și cu ajutorul cărora, aceasta își desfășoară procesele tehnologice de producere.

Prin decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a admis apelul declarat de SRL „Molsalvia”, reprezentată de avocatul Leonid Popescu, s-a casat hotărârea din 26 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani, și s-a emis o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de ÎCS „EsentEx” SRL (f.d. 137, 138-146).

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, servitutea se aplică, în primul rând, relațiilor privind bunurile imobile, în special terenurile, iar în al doilea rând, instituind „sarcina care grevează” un imobil (terenul aservit) pentru uzul sau utilitatea imobilului unui alt proprietar (terenul dominant). Astfel, servitutea instituie raporturile juridice dintre proprietarul terenului aservit și proprietarul terenului dominant.

Respectiv, în speță, SRL „Molsalvia” este proprietar al unui singur teren, iar ÎCS „EsentEx” SRL nu deține drept de proprietate asupra altui teren. Prin urmare, ÎCS „EsentEx” SRL poate să se folosească de terenurile în cauză numai în baza unui contract de locațiune/arendă. Cu atât mai mult că, SRL „Molsalvia” a expediat în adresa ÎCS „EsentEx” SRL proiectul unui contract de locațiune, care nu a fost acceptat de ultima.

Sub alt aspect, instanța de apel a notat că, revendicările reclamantei nu sunt certe, de a constata faptul existenței relațiilor de suprafață și servitute sau de a institui suprafața și servitutea.

La 17 ianuarie 2019, ÎCS „EsentEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, a declarat recurs împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți (f.d. 156-160).

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

În acest sens, reprezentantul recurente a menționat că, deși norma articolului 428 alin. (1) din Codul civil (în redacția legii în vigoare la data depunerii acțiunii) definește servitutea doar ca terenuri „aservite” și „dominante”, totuși aceste noțiuni apar în lege ca exemplificare. *De facto*, în sensul legii, servitutea se referă nu doar la terenuri, ci la toate bunurile imobile în raport cu alte bunurile imobile, inclusiv și a construcțiilor în raport cu terenurile pe care sunt amplasate.

Prin urmare, instanța de apel a interpretat în mod eronat normele de drept material ce guvernează raportul litigios dedus soluționării, fapt ce contravine noțiunii de proces echitabil în sensul articolului 6 CEDO.

La fel, reprezentantul recurente a opinat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că pretenția de „constatare a faptului existenței relațiilor de suprafață și servitute” urma să fie examinată în procedură specială, din motiv că legea civilă prevede noțiunea de constituire a suprafeței și servituții și nu de constatare a acestora. Or, înlocuirea termenului de „constituire” cu cel de „constatare” nu schimbă esența acțiunii și a faptului cu valoare juridică. Cu atât mai mult că,

ÎCS „EsentEx” SRL și SRL „Molsalvia” sunt pe poziții de contradictorialitate, iar la caz se soluționează un litigiu existent între acestea.

Referitor la contractul de arendă funciară/locațiune, reprezentantul recurenteii a relevat că, acesta a fost prezentat ÎCS „EsentEx” SRL la etapa judecării prezentei cauze în ordine de apel, precum și nu conține informații cu privire la bunurile imobile, suprafețele și alte clauze esențiale, iar această circumstanță plasează recurenta într-o poziție nedeterminată referitor la perspectiva continuării desfășurării activității sale economice.

În această ordine de idei, recurenta ÎCS „EsentEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți și menținerea hotărârii din 26 iunie 2018 a Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecării este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri de recurs se referă la decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Din avizele de recepție a corespondenței DS3118092591AS și DS3118092590AS (f.d. 148, 148) se atestă că decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost comunicată ÎCS „EsentEx” SRL și reprezentantului acesteia, avocatului Isai Chibac, la 07 decembrie 2018. Astfel, prin prisma articolului 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de atac în ordine de recurs a deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți a început să curgă la 08 decembrie 2018, iar data limită fiind ziua de 08 februarie 2019, ora 24.00.

Respectiv, în speță, calea de atac în ordine de recurs se consideră demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 17 ianuarie 2019 (f.d. 156).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de ÎCS „EsențEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea unor circumstanțe factive ale cauzei, transpunerea normelor legale, precum și manifestarea criticilor față de unele norme de drept.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factive ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece ÎCS „EsențEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii și reprezentantului acesteia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de ÎCS „EsențEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce ÎCS „EsențEx” SRL a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera

recursul declarat de ÎCS „EsentEx” SRL, reprezentată de avocatul Isai Chibac, împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de întreprinderea cu capital străin „EsentEx” societate cu răspundere limitată, reprezentată de avocatul Isai Chibac, împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Bălți, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea cu capital străin „EsentEx” societate cu răspundere limitată împotriva societății cu răspundere limitată „Molsalvia” cu privire la constatarea faptului existenței relațiilor de suprafață și servitute.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic